

Đêm Thơ

Nguyễn Tiêu

15 tháng Giêng năm Canh Tý

08 - 02 - 2020

Thơ vẫn đẹp như ngàn năm trước

MODERATO - VUI TƯỞI

Thơ: PHAN VĂN
Nhạc: NHẤT TÚY

Vườn khuya

Dường như có chuyện lạ kì
Có gì đang thắm, có gì đang dâng
Như xa mà lại như gần
Tưởng đâu quặn sóng mà chùng bay to
Mênh mông e muốn có bờ
Có ai không đợi mà chờ phòng không
Bâng khuâng mình cũng bâng khuâng
Ôm trăng tàu chuối tần ngần đọt xuân
Song song bóng gối chân từng
Hương cau trinh bạch ngai ngừng cành khuya

1940

Hai bài thơ của Nguyễn Nguyên sáng tác tại PhnomPenh

Lê Trọng Tín

Mùng ba tết Canh Tý, nhớ phong tục truyền thống, tôi khai bút lấy may bằng cách chép lại bài “Gửi gắm” của nhà thơ Nguyễn Nguyên để học lại cái đạo làm thầy.

Gửi gắm

Lạ gì cái chuyện văn chương / Một câu một chữ khôn lường chiều sâu

Dạy văn lấy cảm làm đầu / Một đời tôi, chỉ một câu dặn mình

Dạy văn dạy nghĩa dạy tình / Dạy văn mà cũng dạy mình dạy ta

Tình gần muốn gửi cho xa / Mai sau đi dạy ngẫm ra lời này

PhnomPenh 1984

Cảm xúc của tác giả trong bài thơ thật cao quý. Nhưng tại sao bài thơ lại được sáng tác tại PhnomPenh trên đất nước Campuchia vào năm 1984. Chắc là phải có điều gì đó làm rung động tác giả để rồi xuất thần viết ra những lời thơ tinh túy này.

Tôi tìm tiếp và thấy bài thơ thứ hai cũng sáng tác năm 1984, đó là “ Bài thơ bên dòng sông Tônglê Sáp” Bài này ghi rõ địa điểm sáng tác là tại Đại học Sư phạm PhnomPenh.

Tôi đã thăm cung vua

Nhưng đã chẳng thấy vua

Tôi cũng đến chùa vàng / Nhưng cũng chẳng thấy vàng

Tôi thấy bàn tay khéo / Tôi thấy trí tuệ tài / Của người dân Campuchia

**Thăm bảo tàng mỹ thuật / Đã làm tôi say mê / Đá xanh và đá đỏ / Mà là thịt là da
 Là sức trai vạm vỡ / Là tuổi gái trắng tròn / Là người thêm hai cánh
 Là người những bốn tay / Thêm cánh, trí bay bổng / Thêm tay sức vươn dài
 Đó người dân Campuchia**

**Tôi đi qua Tung xheng / Cái gì nghe choáng váng? / Địa ngục hay âm cung?
 Tường im nuốt tiếng thét / Đất sủi máu hờn đen / Một vạn người thành ma
 Vết còn manh giẻ rách / Thanh sắt lạnh đen ngòm / Vòng xiềng mềm há hốc
 “Đây giam ông Hu Nim” / Dòng ghi bùng tóe lửa / Trời trưa nóng hừng hực
 Nước mắt như muốn trào / Vội tắt ngay trong ngực / Buồng một rồi buồng trăm
 Im tường và câm đất / Cả một nước Angkor / Hoang tàn và sạch bách
 Lệnh từ đâu độc ác / Pôn Pốt thù Campuchia**

Chúng ngờ đâu

Sắt còng tay không cong được tấm lòng

có sức trai vạm vỡ, có tuổi gái trắng tròn, có trí bay bổng, có sức vươn dài khi tác giả đi thăm bảo tàng mỹ thuật. Ý lớn thứ ba, khi đi thăm Bảo tàng diệt chủng Tungxleng, tác giả đau đớn nước mắt như muốn trào trước tội ác dã man của Pon Pot tàn sát người dân Campuchia và sự vùng lên của từng đoàn người rời vách hiên ngang trùng trùng tiến lên hỏi tội. Ý lớn thứ tư, tác giả trải lòng mình viết tặng PhnomPenh lời thơ bên dòng Tônglê Sáp vì Campuchia đã sống lại, Campuchia đẹp mãi, rạng rỡ như tượng Bayon nụ cười trẻ lại. Cảm xúc ngập tràn cảm xúc khi dạy những sinh viên vừa trải qua những khổ đau trên một đất nước mà vết thương còn chưa lành nhưng đã nghĩ ngay đến việc đào tạo gấp rút giáo viên để xây dựng lại đất nước. Có lẽ vì vậy mà thầy Lê Trí Viễn muốn gửi gắm cho chính mình và cho các thế hệ học trò của mình trách nhiệm lớn lao của nghề dạy học:

**“Dạy văn dạy nghĩa dạy tình,
Dạy văn mà cũng dạy mình dạy ta
Tình gần muốn gửi cho xa
Mai sau đi dạy ngẫm ra lời này**

Thành phố Hồ Chí Minh 27/01/2020

(mồng ba tết Canh Tý)

Nghĩ về thầy

Bao lâu rồi em nhỉ?
Mái trường yêu vắng tiếng hai Thầy.
Tháng năm trôi sao cứ ngỡ hôm qua???
Lời yêu thương in hằn trong kí ức.

Tháng năm trôi, tựa thoi đưa vội vã
Thoáng vụt mất tuổi thanh xuân đi mãi.
Mái tóc pha sương giữ thời gian ở lại
Nguyên vẹn trong em tiếng bụi phấn rơi rơi...

Bao lâu rồi em nhỉ?
Đêm Nguyên tiêu trăng vẫn sáng, vẹn tròn.
Như tấm lòng bao la hai Thầy gửi lại.
Như tấm gương trong...em soi rọi lòng mình.

Bao lâu rồi em nhỉ?
Sân trường yêu rộn rã tiếng cười vui.
Đến hẹn lại lên... em và trăng cùng thức
Đợi Người về trong tiếng nhạc hồn thơ.

Đến hẹn lại lên...em và trăng cùng thức
Đợi Người về thấp sáng Nguyên tiêu.

TPHCM, ngày 31/12/2019

Minh Thêm

Cánh Thư Nguyên Tiêu

Kính thưa song Lão!

Cánh thư con gửi đến hai Thầy
Nguyên tiêu đêm hội trăng tròn đây
Dặt dìu đàn sáo, hương trầm tỏa
Kính mời song Lão về đêm nay

Thấm thoát thoi đưa bảy năm trôi
Phách đi mà hồn vẫn còn đây
Thưa song Lão trường về nhà mới
Khang trang, rộng thoáng lại đủ đầy

Hai mươi bảy năm bao sóng gió
Khó khăn, gian khổ đã vượt qua
Cờ sở Tân Phú tên đã đổi
Nhưng cái gốc vẫn là trường ta

Những lời răn dạy thời song Lão
Làm nền tảng trường dựng tương lai
Bao thế hệ đã vượt môn vũ
Hóa rồng cánh sải vỹ bay cao

Kính thưa hai Thầy!

Thượng nguyên trăng tỏ cùng sao
Đất trời đổ ngọc trên cao xuống trần
Kính mời song Lão dừng chân
Vào dự đêm hội mùa xuân đang về

Đêm thơ Nguyên tiêu!

Trống chầu đã giục người ơi
Hẹn nhau gặp giữa đất trời đêm thơ
Cửa trời đã mở song thưa
Giọt xuân thánh thót gieo mùa nhân gian
Chén rượu sóng sánh ánh vàng
Tiếng thơ trầm ấm, cung đàn vút cao
Khói hương băng láng chên chao
Sợi mời song lão, sợi vào không gian

Giao hòa ấm áp xuân sang
Lòng người thơ thới, xuân càng thêm tươi
Tiếng thơ đọng giữa đất trời
Tí tách từng giọt cho người cho ta
Cùng đàn dạo khúc hòa ca
Xuân về hoa nở nhà nhà tân niên
Trăng lên khai tết Thượng nguyên
Hương thơm, trà ấm an nhiên tình người

Kính thưa hai Thầy!

Cánh hạc đã đợi bên hiên
Chờ đưa song Lão về miền bông lai
Nguyên tiêu Canh Tý tái lai
Hương, thơ, đàn, rượu đón hai Thầy về!

Ngày 1 tháng 1 xuân Canh Tý 2020

Học trò: Trần Thị Hành Vân

Nỗi Niềm

Thầy ơi! Con đã nhớ thầy,
Những lời dạy bảo đong đầy yêu thương.
Niềm vui soi sáng đêm trường,
Sẽ chia gian khổ cùng người anh em.
Đồng nghiệp, sống phải vuông tròn,
Cho nhà Nguyễn Khuyến nở hoa giữa đời...
Con xin kể nỗi niềm tâm sự,
Khi lòng mình lắng lại những vần thơ :

Nghe bạn nói, lòng tôi đầy nặng trĩu,
Sự ưu tư không phải cho chính mình,
San sẻ cùng bạn nhưng vẫn thấy hình như chưa đủ,
Mượn lời thơ, tôi nói hộ lòng người:
- Xin lỗi bạn, người đã gặp những điều trắc trở,
Trên hành trình cuộc sống khó khăn,
Nhưng không thể giúp đỡ gì cho bạn...

Có bao giờ bạn nghĩ,
Cuộc đời này luôn có những con đường và cánh cửa,
Đường rộng thênh thang và cửa kia rồi sẽ mở.
Được mất là quy luật cuộc đời,
Đừng tuyệt vọng giữa muôn vàn khổ ải,
Có nước mắt ắt sẽ có tiếng cười...
“Được mất dương dương người tái thượng,
Khen chê phơi phới ngọn đông phong”.
Hãy sống như Nguyễn Công Trứ từng sống,
Để nhẹ lòng trong những tháng ngày qua.

Tâm hồn mỗi con người thật lạ,

Có những giai điệu, vũ khúc khác nhau,
Khi trầm lắng suy tư, có lúc sôi nổi, nhiệt tình,
Cũng có khi bản thân mình rất ích kỉ,
Lo cho mình mà quên hẳn mọi người,
Ai cũng thế, bạn ơi hãy tha thứ,
Lấy yêu thương thấp lên ánh sáng diệu kì,
Ngọn lửa hồng sẽ soi sáng trái tim đau...

Hãy hướng đến học trò – những tâm hồn trong trẻo,
Cuộc đời người có ý nghĩa vô song...
Đôi lúc bạn chỉ thấy mình đau khổ,
Không hiểu rằng ai cũng có nỗi khổ riêng.
Thuận lợi, khó khăn là hai mặt của cuộc đời.
Hãy lắng nghe, biết sự sống xanh tươi,
Để hiểu mình hạnh phúc và đau xót của người,
Để bước tiếp qua những phút giây không muốn có.
Thời gian sau là cái cũ đã mất rồi,
Có chi ta níu kéo cho lòng đầy trắc ắc!
“Không ai tắm hai lần trên dòng sông đang chảy”
Mỗi bước đi qua là một thế giới muôn màu,
Hãy sống trọn vẹn cho những gì đẹp nhất,
Và tìm mình sẽ cảm nhận được yêu thương,
Cuộc đời vui, vang vọng những tiếng cười,
Nhẹ như gió mênh mang trong trời rộng...

*

Thầy ơi! Con đã trải lòng.
Yêu thương đồng nghiệp như thầy đã giao,
Dù bao năm tháng ra sao,
Lời thầy con vẫn xôn xao trong lòng.
Ơn thầy con vẫn thầm mong,
Trở thành một nhánh hoa thơm cho đời.

Tháng 12/2019 Lê Nga

Đêm Nguyên Tiêu Nay, Nhớ Thầy Xưa !...

*Tưởng nhớ người Thầy của tôi:
Cố Giáo sư, Nhà giáo Nhân dân Lê Trí Viễn.*

Thấm thoát, cũng 30 năm rồi Thầy nhỉ!
Nhớ tuổi trong veo, con chập chững vào nghề
Thên thang giảng đường, lòng cháy rục đam mê
Duyên hạnh ngộ, được gặp Thầy trên bục giảng.

Nhớ buổi ấy, khi hơi xuân còn lãnh đăng
Thầy bước vào với dáng vẻ uy nghi
Tóc pha sương nhưng ánh mắt sáng lạ kì
Vàng trắng rộng, hần in bao trăm trở

Bài giảng đầu tiên, đến giờ con vẫn nhớ
Phòng học lặng im, háo hức “uống” lời Thầy
Từng câu Kiều, cứ vang vọng bên tai
Nghe ray rút, thương sao người phận bạc

Thầy thường dặn, giáo dục là khai sáng
Khai Trí, khai Tâm và dạy cách làm người
Gieo hạt, ươm mầm, phải kì công vun xới
Phải rút ruột nhả tơ, mài miết suốt đời tầm.

Con cũng không quên dáng Thầy cặm cụi
Hai buổi đi về, mưa hay nắng chang chang
Chiếc xe đạp mòn sơn, cõng theo chồng giáo án
Cõng cả mặt trời chói lóa phía trên yên

...Bao năm rồi, Thầy xa Nguyễn Khuyến!
Trăng Nguyên tiêu, ngơ ngác bến vọng thuyền.
Tao nhân cúi đầu, cây cỏ cũng lặng yên
Hương trầm tỏa, nhạc về miên miên viên

Giữa đêm thơ, bỗng thấy dạ xôn xang
Thấp nén tâm hương, nhớ người Thầy một thuở
Xin nghiêng mình, trước hương linh con ngưỡng mộ
Vững hơn tượng đài, đẹp hơn mọi bài thơ!

Tháng 01-202

Phạm Ngọc Tuấn

Chuyện hai mươi ba ông già

Tháng 10 – 1998, nhân dịp tôi về thăm trường Tiểu học huyện Tiên Phước tỉnh Quảng Nam, nơi tôi dạy học thời trẻ, và gặp lại những học sinh cũ ở đó, Phòng Giáo dục tổ chức một cuộc họp và 22 anh còn sống đầu tóc bạc phơ, đã băng ngàn lội suối về gặp tôi. Cuộc gặp gỡ diễn ra rất cảm động. Tôi có mấy câu này.

*Cuộc họp chi mà kì lạ !
Hai mươi hai ông già
Ôm một ông già khác
Khóc
Có họ hàng thân thích chi đâu !
Chỉ là thầy trò
Năm mươi năm xa cách
nay
mới gặp nhau
mừng
bằng nước mắt.*

Tiên Phước 10 / 1998

Nhớ thầy!

Mở sách hôm nay lại nhớ thầy
Bình Kiều, luận giảng vẫn còn đây
Thanh âm thánh thót từng câu chữ
..." Thẻ phách còn là..." thầy ngát ngây!

Tải đạo qua văn , thức tỉnh trò
Thầy tôi: Trí Viễn, chữ thầy cho.
Khuôn vàng , thước ngọc còn lưu giữ
Khắc cốt, ghi tâm:" Bác lái đò"!

Thành phố HCM, tháng 1/2020

Phùng Thị Mai Phương

Nghề tôi yêu.

*Kính tặng cô Lê Phi Thuý và đồng nghiệp
trường THCS&THPT Nguyễn Khuyến*

Có một ngôi trường luôn ở trong tim
Nghề tôi chọn, yêu thương đàn con trẻ
Nguyễn Khuyến thân thương, ước nguyện gieo trồng
Vườn tri thức, đơm bông thành quả ngọt
Đóa phượng hồng, rạng thắm cả non sông
Điều tâm huyết nhân lên từng bài giảng
Ánh lửa em trao, hạnh phúc người thầy
Trời vào thu, lá bàng xanh đã đỏ
Hạ trôi về, phượng nở, tiếng ve ngân
Mùa thi đến, thầy trò cùng dốc sức
Mỏi mệt rồi vẫn gắng sức, bền tâm
Ráng đi em, tương lai sáng đến gần
Thành quả đẹp, em dâng đời hiếu thảo
Ngày qua ngày, chuyên dò ngang cập bến
Khách qua sông cũng là lúc đò đầy
Tôi yêu lắm, những niềm vui thầm lặng
Rút ruột tằm để nhả một đời tơ.

Loan Triệu

Mắt xanh.

Nhà ngất, đèn xanh, con mắt xanh .(Nguyễn Trãi)

Mỗi khi trên bực giảng
Bắt gặp đôi mắt xanh
Ngồi trí tuệ long lanh
Phút thăng hoa tỏa sáng

Bao nhiêu điều *cơm áo*
Bao nhiêu *gạo với tiền*
Bỗng phút giây tan biến
Chỉ còn biển nước xanh

Nấn nét từng âm thanh
Chắt chiu từng câu chữ
Vun trồng trong thềm lặng
Dìu em vào trời xanh

Đinh Quý Đệ

Qua sông

Rời con đường trưa nắng mênh mông
Tới bến đò ngang nước một dòng
Người lại người qua đò sẵn đợi
Ba mái giàn đò đã sang sông

Sang sông bờ đã đổi rồi sao
Thấp đổi thành cao, cạn tiếp sâu
Bờ đổi hay chẳng dòng có đổi
Qua đò ai có nghĩ gì đâu

Theo người ai đó cũng sang sông
Bờ nọ nhìn lui nước cách dòng
Đó mới là quen đây đã luyến
Đôi lòng thôi cũng đã sang sông

7 / 1980

Thầy hãy yên lòng

Thơ: Lê Trọng Tín
Nhạc: Nhật Túy

♩ Tình cảm thiết tha

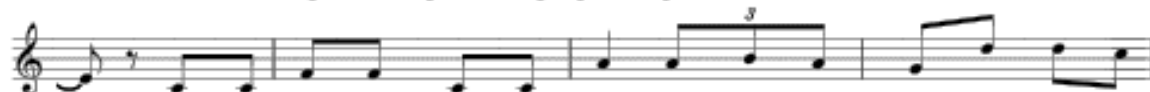
Hãy yên lòng Thầy ơi giữa đất trời Bình Dương xanh mát.
Hãy yên lòng Thầy ơi Thầy thức dậy bình minh rực rỡ.

Thầy nằm đây yên giấc ngủ ngon có chúng con
Trần niềm vui Nguyễn Khuyến Bình Dương đã khơi sức.

Bước tiếp bước theo chân Thầy mãi mãi xứng lòng Thầy mong mỏi.
Tin ở chúng con yên lòng giấc ngủ muôn đời luôn tươi ...

Dạy học sinh nên người học giỏi DANH - CHÍ - TÍN - THÀNH nhờ kỹ ghi

sâu. Rừng cao su êm đềm rộng trải như chúng con nâng giấc ngủ

Thầy. Một đời người vun đắp dựng xây sự nghiệp lớn chúng con gìn

giữ. Bình minh lên ánh hồng tỏa sáng theo ánh dương Thầy bước quay

về. Ngày lại ngày Thầy rạng sáng trường xưa Thầy sống

giữa chúng con mãi mãi. ... sáng. Rất thực rất

mơ tuy xa mà gần Thầy giữa chúng con ngọt lịm bài thơ.

Xuân Ất Mùi 2015